

BESZÁMOLÓK
✓ A nyári napközi
táborokról

SOROZATOK:
✓ Don Bosco
pedagógiája
a XXI. században
✓ Előttünk jártak
✓ Ismerjük meg
szomszédainkat

FÓKUSZBAN:
a szalézi nyár

Szalézi Értesítő

Don Pascual Chávez
AZ URALKODÁS
MAGNA CHARTÁJA

Misszió
A VB - ÉS AMI
(MÖGÖTTE) VAN

Szalézi munkatársak
ÍGÉRETTÉTELEK

FÓKUSZ

Mosolyország

Itt reggel valamit osztogatnak... és biztosra veszem, hogy nem kávé, mert azt már kilométerekről kiszagolom (mert ugyebár nem ez az első szalézi táborom). Szóval nem kávé, hanem valószínűleg valami sokkal durvább. A hatásai: a pupillák kitágulnak, beindul az agyi vérkeringés és anatómiailag lehetetlen méretű mosolyra húzódnak a szájak.

Összetevők: megközelítőleg 160 egységnyi gyerek, körülbelül 20 egységnyi animátor, 2 szalézi atya. Nyomokban testvéreket, misszionáriusokat, felnőtt segítőket és eltévedt szülőket tartalmazhat! Esetleges mellékhatások: izzadás, leégés, kóros nevetés, sérv, összekarmolt hát, fájó térd, rekedtes hang. Aki valamelyik mellékhatást észleli... az csinálja jól! ☺ Nekem az egészből az 'arcokra kövült' mosoly tetszik legjobban, ami a reggeli kezdéstől a zárásig - animátoroknak a megbeszélés végéig - tart, utána meg mintha mindenki fogná, elténné zsebre, aztán én nem tudom, ki mit csinál vele; valaki viszi haza, valaki elteszi őket az esős napokra... de van, akiről le se kopik a vigyor - egyszer megszületett, azóta vigyorgok... A szülők meg csak nézik a kerítésen kívülről és nem értik. Mint amikor elmegyünk az állatkertbe és lessük a csimpánzokat, hogy mégis hogy a fenébe tudnak a majmok így elszórakozni egy pár játékkal, terepakadályal és egymással... A majmok önfeledt játékában van valami természetből fakadó, valami elemi, valami nagyon egyszerű boldogság. Nem kell nekik számítógép vagy tévé. Persze ez a hasonlat, amibe most belebonyolódtam, több helyen sántít (még akkor is, ha Darwin bácsi most igen bólogatna, ha olvasná). A majmoknak nincs céljuk: megszületnek, esznek-isznak, utódokat hoznak létre és meghalnak. Az embereknek ennél szebb feladat jutott a 'Főnöktől'.

Mi a játék végén 'kiszabadulunk az állatkertből' és megtudhatjuk, hogy milyen az igazi boldogság. A mennyei boldogság.

Írhattam volna mennyországot mosolyország helyett a címben... de nekem a kettő ugyanaz. Megmondom, miért:

A jó hír az, hogy mindenki megválthatja a jegyét a mennyországba; a még jobb hír pedig, hogy mindenkinek személyre szabott útja van. Gondoljunk csak bele, milyen lenne, ha minden egyes embernek remetének kellene mennie... A szaléziak a vidámság útját kínálják. Szimpatikus, nem? Nem kell alkohol, drog vagy bármi modern; százötven éves receptünk van – és tuti biztos, hogy mindig hat.

*Lengyel Bálint
animátor*

Kedves Barátaim!

Amikor ezeket a sorokat írom, a nyár közepén járunk, de már az új iskolai-, közösségi-, plébániai- és oratóriumi évet tervezzük.

Néhány nappal ezelőtt unokatestvérem a következő mesét küldte el nekem. Lehet, hogy ismeritek, de szeretném megosztani veletek. Nagyon szépnek tartom, és nagyon tanulságos az elkövetkező időszak szempontjából.

Volt egyszer egy Fleming nevezetű egyszerű, skót parasztember.

Egy nap, amikor kint volt a mezőn, kiabálást hallott egy közelben lévő mocsárból. Hirtelen otthagytott mindent és elment, hogy megnézzze, mi történik a lápon. Egy szegény és ijedt fiút látott a mocsár közepén, tele sárral. Gondolkodás nélkül beugrott, hogy megmentse a fiatal fiút a szörnyű és lassú haláltól.

Másnap egy hintó érkezett a parasztház ajtaja elé. A hintóról egy elegáns úriember szállt le és annak a fiatal fiúnak apjaként mutatkozott be, akit a szegény parasztember kimentett a mocsárból. A következő szavakkal fordult a paraszt felé: „Te megmentetted fiamat és én ezért meg akarlak jutalmazni”. A skót paraszt ezt válaszolta neki: „Uram, én nem fogadhatok el semmit azért, amit tettem.”

Abban a pillanatban megjelent az ajtóban a paraszt fia. A gazdag ember megkérdezte: „Ez a te fiad?” A skót paraszt büszkén igennel válaszolt. A gazdag úr ekkor ezt mondta: „Szeretnék veled egy szerződést kötni. Azt akarom, hogy a fiad ugyanazokat a tanulmányokat folytassa, mint az én fiam. Biztos vagyok benne, hogyha megfelelően tanul, akkor egyszer majd nagyon büszkék lesztek rá.”

Így is lett. Fleming, skót parasztgazda fia a legjobb iskolákat járta és a londoni Szent Mária Orvostudományi Egyetemen szerezte meg diplomáját és az a híres Alexander Fleming lett, aki feltalálta a penicilint.

A gazdag úriember Lord Randolph Churchill volt. A megmentett fiát Winston Churchillnek hívták.

Kedves Barátaim!

Don Boscótól azt tanuljuk, hogy minden fiatalban bízni kell, mert így olyan rejtett talentumok, illetve energiák bontakozhatnak ki belőlük, amelyek fejlődésüket szolgálják. Sok szalézi, valamint laikus azokért a fiatalokért dolgozik, akiknek szüksége van támogatásra, segítségre és biztatásra, hiszen minden fiatal Isten szeretetének látható jele.

Kedves Barátaim!

Szeretném megköszönni mindazoknak, akik támogatnak minket ebben a küldetésben, hogy fiataljainkat elkísérjük az iskolai és az oratóriumi életben. Isten fizessen vissza nektek minden jót, amit tesztek.

Ugyanakkor szeretném bemutatni az új magyar tartományfőnököt, **Manjooran Simon atyát**, akiről a következő számban találtok majd cikket. Köszönöm neki, hogy igennel válaszolt a rendfőnök azon kérésére, hogy a következő hat évben a magyar tartományt vezesse. Biztos vagyok benne, hogy olyan közel és akkora szeretettel lesztek iránta, ahogyan azt velem is tettétek. Biztos vagyok benne, hogy a magyar szalézi tartomány jó kezekbe kerül.

Szeretném megköszönni ezt a két évet, amit Magyarországon tölthettem. Sajnos egészségügyi problémáim miatt nem tudom tovább vállalni ezt a feladatot. Hálás vagyok minden rendtársamnak, minden munkatársamnak és minden magyarnak, aki ebben az időszakban segített.

Isten tartson meg benneteket ebben a kegyelemben és Don Boscóban.

P. Van Hecke Albert SDB
tartományfőnök

Helyezések, változások:

P. Hartai Gábor Rómába megy, hogy a Pápai Szalézi Egyetemen licenciát szerezzen szalézi lelkiségből, az óbudai Gonzaga Szent Alajos szalézi rendház igazgatója és a Segítő Szűz Mária Lelkészség kápolnagazgatója **P. Andrásfalvy János** lesz. **L. Nádudvari Géza** a kazincbarcikai Szent József szalézi rendházból a péliföldszentkereszti szalézi rendházba kerül, **P. Kukuczka Robert** Péliföldszentkeresztről illetve **D. Misquitta Claudius** az újpesti szalézi rendházból Kazincbarcikára. A kazincbarcikai rendház igazgatója **P. Márkus Zoltán** lesz. **P. Varga László** a balassagyarmati Bosco Szent János szalézi rendházból a szombathelyi Szent Kvirin szalézi rendházba kerül, ahol **P. Csány Péter** tölti be a megüresedett igazgatói posztot. **S. Nguyen Hai Ly Jakab** az újpesti szalézi rendházból folytatja tanulmányait.

A Szalézi Értesítő következő száma októberben jelenik meg.

A nyolc boldogság az Evangélium forradalma: íme, azok a mondatok, amelyek egyrészt bizonyosságot adnak erről, másrészt pedig szabályozzák az élet-szentséget.

(ismeretlen)

Az uralkodás Magna Chartája

Máté evangéliumában, Jézus első beszédében bemutatja az Isten országát, azzal a szándékkal, hogy már az első általa mondott szó egyenesen belehatoljon az ember életébe és szívébe: „**boldogok... boldogok... boldogok...**”. Az ezzel a szóval kezdődő mondatot kilencszer találjuk meg a híres hegyi beszédben. Isten országának hirdetése a boldogság ígéretéről szól. Ez nem egy erkölcsi kódex, vagy egy újabb tízparancsolat. Ahogy működésem kezdetén írtam: „minden Isten országában egyesül: ezért is neveztem úgy, hogy **Isten országa magna chartájának kihirdetése.**” Ebben világosan láthatjuk, hogy Isten nem akar az emberen uralkodni, sőt az uralkodás megfordul és atyasággá válik. Így az *Isten országában* nem lesznek, sem uralkodók, sem rabszolgák, hanem Isten *fiái* lesznek. Ugyanebben a fent említett levélben azt írtam, hogy, gyakran megfellelkezünk erről a perspektíváról, de arról is, amit Jézus a továbbiakban mond. Első látására úgy tűnik, hogy a Törvényt akarja radikalizálni, mert azt nem lehet végrehajtani. Ennek ellenére Jézus be akarja mutatni, hogy milyen lenne a világ és az emberek együttese, ha komolyan vennénk Isten ígétét és együttműködnénk Isten országának kialakításában. A világban nem lennének gyilkosságok, de gyű-

lölet, lopás vagy más gonoszság sem, hanem bizalom lenne az emberek iránt. Sokszor az gondoljuk, hogy „Isten országa” csak utópia, amelyet „Jézus álma”-ként is mondhatnánk.

➤➤**Lukács evangéliumában megtaláljuk** a nyolc boldogságnak az ellentétét (Vö.: Lk 6,24-26). Nem átkozódásról van szó, hanem arról, hogy Jézus mindenkinek üdvösséget szeretne, ezért **figyelmeztetéseket** ad, vagyis vigyázzunk arra, hogy ne a *büszkeség* vagy más *rossz cselekedet* uralkodjon rajtunk. Ugyanezt Mária is elmondja és a Magnificat énekében is megtaláljuk: *gőg, hatalom, gazdagság* (Vö.: Lk 1,51-53) akadályozzák azt, hogy Isten országát, mint ajándékot fogadják be. Jézus viszont, teljes felelősséggel felhívja a figyelmünket arra, hogyha nem fogadjuk el az Isten országát, akkor sötétségben, magányban leszünk. Sokan ilyenkor feltehetik azt a jogos felvetést, hogy akkor a keresztény élet tele van kötelességekkel, jogokkal, amelyekről nem lehet megszabadulni. Ilyenkor eszemben jut az a sokaknak ismerős reklám, amelyet angol buszokon láthattunk: „*Isten valószínűleg nem létezik. Ne aggódj és éld az életed.*” Az tűnik fel elsőre, hogy el kell távolítani Istent életünkben, ha valóban boldogok akarunk lenni? Mért tapasztalunk ilyen mértékű

ellenállást a boldogságokkal szemben? Maga az evangélium adja meg a megfelelő választ. Ha jobban megfigyeljük a boldogságokat, akkor azonnal észrevehetjük, hogy azok az életutak, amelyeket Jézus bemutat, nem ugyanazok, amit a világ felkínál számunkra. Elég elolvasni János első levelét: „Mivel minden, ami a világban van: a test kívánsága, a szem kívánsága és az élet kevélysége, nem az Atyától van, hanem a világból.” (1 Jn 2,16) Van egy felhívás a fiatalok számára is: „Írtam nektek, apák, hogy megismer-tétek azt, aki kezdet óta van. Írtam nektek, ifjak, hogy erősek vagytok, az Isten tanítása bennetek van, és legyőztétek a gonoszt.” (1 Jn 2,14b) Ez nem azt jelenti, hogy el kell vetni a világot, vagy el kell szökni előle. Sőt, ellenben: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Jn 3,16) Ezzel kapcsolatban VI. Pál pápa a következőket mondta: „Az Egyháznak szeretnie kell a világot. De ez nem jelenti azt, hogy hasonuljunk a világhoz, hogy azzá váljunk. Hanem ismerjük meg, tanulmányozzuk és szolgáljuk”.

➤➤**Sokáig lehetne még elmélkedni** a boldogságok értelméről. Az Újszövetségben nem Jézus beszédeiben, prédikációiban találjuk meg az első boldogságot, ha-

nem már jóval előbb. Mária ezt mondja Erzsébetnek találkozásukkor: „**Boldog**, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!” (Lk 1,45) Az utolsó evangéliumi boldogságot pedig a feltámadt Jézus és Tamás találkozásakor találjuk: „**Boldogok**, akik nem látnak, mégis hisznek.” (Jan 20,29b) Nagyon fontos és érdekes, hogy mindkét evangéliumi boldogság ugyanazon az alapon nyugszik, a HIT alapján. A hit által meg-

érthetünk és befogadhatunk sok dolgot. Csakis a hit által ismerhetjük meg és foghatjuk fel életünket, a keresztséget és a halál értelmét, hogy eljussunk a feltámadás teljességébe. Don Bosco nagyon fontosnak tartotta az örömet, illetve a boldogságot a keresztyén életben. A „Vallásos Ifjú” című imakönyvében arra figyelmezteti a fiatalokat, hogy vigyázzanak az ördög cselvetésére és gyakorolják gyakrabban az imádságot. A keresztyén élet az, ami-

vel követni tudjuk Krisztust. Az egyetlen út a boldogság felé. Ezt gyakran Don Bosco is mondta a fiainak, sőt Savio Domonkos annyira beleélte magát ebbe a gondolatba, hogy megalapította a szalézi mottót: „Abban áll szentségünk, hogy boldogok vagyunk.”

Don Pascual Chávez rendfőnök,
Bollettino Salesiano 2010/7-8
(Fordította: Depaula Flavio)

Egy pap életének állomásai

Egy olyan Don Bosco... mint Assisi Szent Ferenc

*Egy erőteljes figyelmeztetés a szaléziaknak, és üzenet mindenki számára:
Don Bosco első utóda prédikálta és gyakorolta is a valódi szegénységet*

Az az egyszerű lelkiség, amelyet Don Rua megélt, és amit elterjesztett a szaléziak között, nem volt felületes. Bizonyított erre az, ahogyan ő meghatározta a szegénységet: „Aki az étkezésében, az öltözködésében, a lakásában, az utazásaiban nem tartja be azokat a határokat, amiket a rendünk alapszabályai megkövetelnek tőlünk, olyan büntudatot fog érezni, mintha ellopta volna a pénzt, amit Társaságunk az árváknak élelmszerűre, a hivatások elősegítésére és Jézus Krisztus országának terjesztésére szánt.” „Ó, hányszor szeretnék tanúja lenni a beszélgetéseknek, amikor a mi jó munkatársaink arról győzik meg a nagy cégeket, hogy adománozzanak némi pénzt nekem! ... Elpazarolni a sok áldozat gyümölcsét, sőt, meggondolatlanul elkölteni valódi hálátlanság Isten és a jötevőink iránt.” Idézetek ezek Don Rua egyik leghosszabb, többször megjelentetett és egyes rendfőnökök által aktualizált körleveléből. Vajon miért értékelte Don Rua ilyen nagyra a szegénységet?

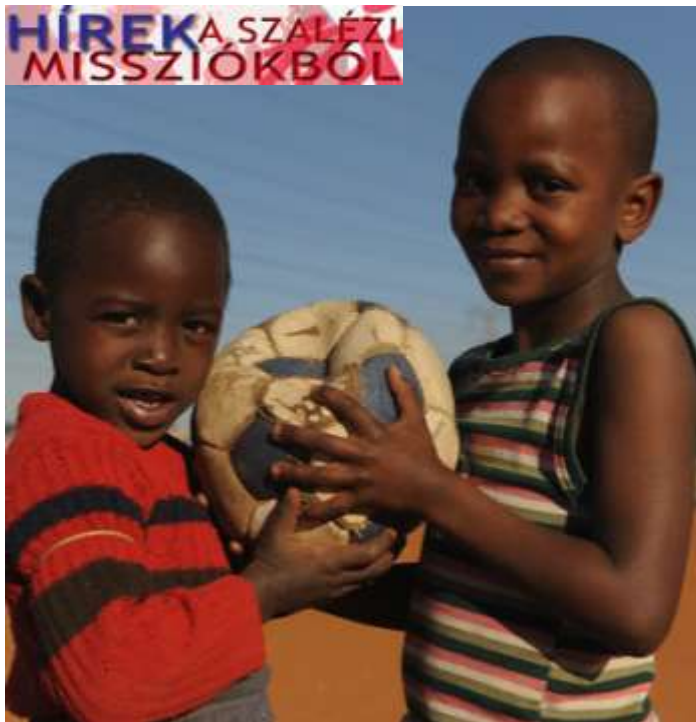
Ahogy időben egyre távolodtak a Szalézi Társaság alapítójától, és több ezer olyan rendtárs lett szalézivá, akik már nem ismerték személyesen Don Boscót, Don Rua célja az volt, hogy továbbra is hű maradjon „lelki végrendeletéhez”, és nem „tréfaként” fogta fel a szegénységet. Ezt szokta mondani: „ez a bútorzat nem mutatja a szegénység jeleit, ez a terített asztal, ez az öltözet, ez a szoba nem szegényes. Aki okot szolgáltat az ilyen megjegyzésekre, az veszélybe sodorja a Társaságunkat.” Máskor meg ezt mondta: „Amikor elterjed közöttünk a kényelem és a jólét, akkor a mi Társaságunk letér az útról.” Maga Don Rua is ezt az irányt követte. Szembenézve a nehézségekkel, annak ellenére, hogy újabb és újabb szalézi házakat alapított, amelyekhez pénz kellett, mindig újabb misszionáriusok csoportjait bocsátotta útra, ami szintén igen költséges volt, és nagyon komoly pénzeket áldozott a rendtársai képzésére, de megkövetelte a szegénységet a struktúrákban, a fényűzés és a kifinomultság nélkülözését, pazarlásnak minősítette mindazt, ami „nem fontos”, „ismételte és megkövetelte a szegénységet és biztatta a rendtársait a gyakorlására.”

Ha szembesült valamilyen gazdasági vagy adminisztratív viszályal, határozottan közbelépett és nem tett kivételt. De mindig megindokolta álláspontját dogmatikai, történelmi, aszketikus és a gyakorlati tapasztalatok szempontjából is. Példákat hozott fel Jézus életéből, a trentói zsinat adataiból, az Egyház történetéből, az alapító szavaiból, a szentektől. Első helyre helyezte a Don Boscó-i *Da minhi Animas, Caetera tolle*-t (vagyis: lelkeket adj, a többi vedd el). Tudta, hogy egy dolog beszélni a szegénységről, és teljesen más megvalósítani azt a gyakorlatban. Ezért azt kérte rendtársaitól, hogy a szavak mezejéről lépjenek át a gyakorlat terére, és valósítsák meg a „szegénység szellemiségét”, amikor „gondolatainkban és vágyainkban is szegények vagyunk, és ez nem csak a szavainkban jelenik meg, hanem a valóságos szegénységben.” Don Rua nem volt túl messze Szent Ferenc „adalék nélküli evangéliumától”. Írásbeli és szóbeli források egyetértenek abban, hogy az étkezése, ruházata, lábbelije, mindennapi használati tárgyai a legnagyobb megkorlátozásokról és takarékoságról árulkodtak, melyekre azt mondta, hogy „ezek sem kevésbé szépek és kényelmesek”.

Az akkori világ természetesen nem ugyanaz, mint a mai világ, de biztos, hogy a Szalézi Család számára, amely nem nélkülözheti a legújabb mobiltelefont, a legmodernebb miniszámítógépeket, az iPodot vagy iPadot - és ezeket hordja a zsebében a rózsafüzér helyett - Don Rua üzenetének van mondani-valója!

Francesco Motto nyomán
(Fordítás: Lengyel E.)

A VB - és ami (mögötte) van

Mint minden világraszóló sportesemény, a foci-VB sem pusztán a sportról szól. A 2010-es VB az első olyan eset, amikor a világbajnokságot az afrikai kontinensen rendezték. A Dél-afrikai Köztársaság megelőlegezett bizalmat kapott, gazdaságélénkítést, a turizmus felvirágzását, és az évszázados előítéletek megváltozását várják a VB-től. Miközben a stadionokban a világ legjobb labdarúgó csapatai csaptak össze, nem szabad megfeledkeznünk azokról a problémákról, amelyek még mindig megoldatlanok az országban.

A dél-afrikai népességnek mintegy 30 százaléka 14 éven aluli, ez közel 13 millió gyermeket jelent. Egy fiatal ország, sok ifjúsági potenciállal és lehetőséggel a jövőre nézve. Jól képzett fiatalok hihetetlen módon fel tudnák lendíteni ezt az országot, de Dél-Afrikában hiányzanak a tanulási lehetőségek, aminek következményei a munkanélküliség és a távlatok hiánya. A kolduló gyerekek az utcán megszokott jelenség, a fiatal lakosság frusztráltsága nem ritkán a bűnözésben nyilvánul meg. Dél-Afrikában a világon a legmagasabb a gyermekek ellen elkövetett erőszak száma és a HIV-pozitívok száma is: az adatok szerint 20–29 éves férfiak 40 százaléka HIV pozitív, míg a 13–19 éves lányok 20 százaléka hordozza a vírust. Becslések szerint eddig 300 ezer gyermek maradt árván az AIDS miatt, de számuk a következő évtizedben elérheti akár a kétmilliót is. Az apa nélkül maradtak, vagy a teljesen árvák a megélhetésért gyermekmunkára kényszerülnek, aminek az egyik alternatívájaként a gyermekprostitúció kínál további "perspektívát". A gyermekek hetven százaléka hihetetlen szegénységben él, ötven százalékuk nem táplálkozik rendszeresen, huszonöt százalékuk visszamaradt a fejlődésben, ezek élnek az utcán... Az olyan országokban, mint Dél-Afrika, a kormányok nem rendelkeznek

megfelelő eszközökkel, hogy az utcagyerekeknek biztonságos szállást és ellátást biztosítsanak. Ennek ellenére az egyházak és civil szervezetek összefogásával egyre kreatívabb és változatosabb megoldások születnek.

Dél-Afrikában hét szalézi közösség tevékenykedik. Az elmúlt tizenöt évben egyik legjelentősebb céljuk az, hogy az utcákon céltalanul barangoló fiataloknak képzést kínáljanak fel, és újra beintegrálják őket a társadalomba. Menhelyeket hoztak létre a városok körül, ahol szállást és oktatást biztosítanak nekik, felveszik a kapcsolatot a rég elvesztett családokkal, mérlegelve az esetleges újbóli beilleszkedés lehetőségét. Egyre több a sikeres történet, a szaléziak bíznak benne, hogy szeretet és biztonságot tudnak nyújtani azoknak a gyerekeknek, akik a legsúlyosabb helyzetben vannak. Megpróbálják helyreállítani az önbecsülésüket és a felnőttekbe vetett bizalmukat, ami alapvetően a kulcsa a céljaik elérésének. A legnagyobb kihívás az anyagiak megteremtése. Ennek érdekében a szaléziak folyamatosan tárgyalnak a kormánnyal, hogy meggyőzzék őket projektjeik fontosságáról. A gyerekeket elsősorban számolni és olvasni tanítják, hogy visszakerülhessenek a „normális” iskolákba, valamint arra törekednek, hogy megtanítsák nekik a szociális készségeket, egymás elfogadását és a toleranciát.

Nagyszerű eredmény azok a fiatalok számára, akik évek óta az utcán éltek, hogy részt vehetnek egy bentlakásos programban, ahol először általános dolgokat tanulnak, mint például a személyes higiénia és az ágyban alvás, majd saját képességeiktől és érdeklődésüktől függően szakmai ismereteket sajátítanak el és felkészülnek arra, hogy újból beilleszkedjenek a társadalomba. A kormány csak 15 éves korig támogatja a gyermekek elhelyezését a menhelyeken, így az ennél idősebb fiatalok gyakran találják magukat az utcán. A szaléziak arra biztatják őket, hogy mérlegeljék lehetőségeiket, és akik készek rá, hogy tanuljanak, részt vehetnek a programban. Ez a folyamat nagyon kényes, az eredmény kiszámíthatatlan, a munka nagy tapintatot és empátiát kíván.

Egy konkrét példa a szaléziak-vezette Rua Mihály Iskola Walkerwille-ben, Johannesburgtól mintegy 35 kilométerre van. Itt a szerzetesek képzést biztosítanak a fiataloknak, hogy a jövőjüket megalapozhassák. Az iskolában jelenleg 870 6-15 év közötti gyermek tanul. Szinte az összes tanuló nagyon szegény családokból jön, akik a nyomorgyegetben laknak. Itt kapnak könyveket és tanszereket is, és naponta egyszer meleg ételt.

Az iskolának focicsapata is van: a „Michael Rua Stars”, melynek szponzora az osztrák Jugend Eine Welt egyesület. Ők adják a foci-programhoz a szükséges anyagiakat, amiből nem csak mezeket és labdákat tudnak vásárolni, hanem a sportpálya rendben tartását is biztosítani tudják és szakképzett edzőt is tudnak szerződtetni a gyerekek mellé. A csapat már versenyeken is részt vett, ami nagyon jó hatással volt a játékosokra. - A foci nagyon fontos nevelési eszköz - mondja Dino Motto szalézi atya, az iskola igazgatója. - Több, mint csak egy játék. A fiatalok megtanulják, mi az a csapatszellem, a fair-play, a fejelem. Megtanulják energiáikat értelmes dologra felhasználni, leküzdeni csalódásaikat, megnövekszik az önbizalmuk. - Ha a fiatalok fociznak, akkor van egy értelmes elfoglaltságuk, mindenk előtt hétfőig. Így nem marad rá idejük, hogy rosszat tegyenek - nevet Motto atya. - A foci lehetővé teszi nekik, hogy elfelejtsék a gondjaikat. A társadalmi különbségek a sportban nem játszanak szerepet.

A Dél-afrikai Köztársaság hatalmas utat tett meg az apartheid rendszer 1994-es felszámolásától a június 11-én kezdődött futball-világbajnokság megrendezéséig. De a nyomor alig enyhül és az erőszak továbbra is uralkodik. Még bőven akad tennivaló a szaléziak számára.

Források: Pat Naughton SDB a Cape Town-i Szalézi Intézet rektorának jelentése, Don Bosco Magazin, fn.hu

Árvíz

Amikor május 16-án a nagy mennyiségű csapadék megindult, még nem gondoltunk semmi rosszra. Estére azonban szembesültünk azzal a ténnyel, hogy herbolyai rendházunk pincéjéből akárhogy is szivattyúzzuk a vizet, az csak nem akar fogyni. Másnap nyilvánvalóvá vált, hogy a megáradt Bódva, Sajó és Hernád folyók számos diákunkat érintették. A környező falvakban mindenhol homokzsákokat pakoltak, ott is, ahol nem volt árvíz, hogy a bajbajutottakon gyorsabban lehessen segíteni. Ekkor, a nehéz helyzet ellenére, voltak még menthető épületek.

Június 4-re azonban végzetessé vált a helyzet. A kazincbarcikai autóbusz állomás délelőtt 11 órától már nem indított járatokat a szomszédos falvakba. A 14 elzárt település diákjai szembesültek azzal a gondolattal: mi lesz, ha nem lesz hova hazamenni? A víz ugyanis nem volt tekintettel sem a szegényekre, sem a gazdagokra. Miközben a falak helyenként több mint másfél méter magasan áztak, diákjaink egy része ideiglenesen a kollégiumban alhatott. Otthon azonban mindent vitt az áradás. Volt hely, ahol éjjel szakadt át a gát, és az ár örült robajjal zúdult be az ablakok. A bent alvók éppen csak hogy ki tudtak menekülni. A lakásokban bent maradtak a bútorok, ruhák, élelemmel teli hűtők, az udvarokon elhullott állatok tetemei. Volt, ahol még arra sem volt idő, hogy a megkötött kutyákat elengedjék, vagy a csirkeólat ki nyissák.

Mindent elvitt a víz.

De talán a reményt még nem. Most leginkább munkára és pénzre van szükség. Mi leginkább a takarítással, és az épületek felújításával szeretnénk segíteni diákjainknak. Most itt ez a misszió.

P. Márkus Zoltán SDB

Az edelényi gáton

Ma már „stabilnak” nevezhető a helyzet Edelényben, de hogy mi történt az elmúlt napokban, csak az tudja hitelesen elmondani, aki maga is aktív szereplője volt az eseményeknek.

Már hétfőn érzékelhető volt, hogy újabb

nagyobb árhullám következik, mert a Bódva ismét duzzadni kezdett. A polgármester éjjel környékén szemlélte a vízállást és annyit mondott, hogy ez csak a kezdet. Nem tudtuk elhinni, hogy ismét olyan ár lesz, mint két héttel korábban. De tévedtünk! Kedden folytatódott az áradás. Szerdán másfél centiméternyit emelkedett óránként a víz, de csütörtökön délelőtt már elérte a két héttel korábbi rekord szintet és öt centimétert emelkedett óránként. Délután a helyzet egyre kritikusabb lett. Az utcában minden házhoz becsengettem, hogy mindenki menjen a gátra segídezni, különben előnt

Olyan erős volt a sodrása, hogy kitépett a helyéről egy hatalmas aszfaltdarabot és átfordította. Homokzsákokkal próbálták megállítani az áradatot, de péntek reggelre a víz ezeket is egyszerűen elsöpörte és egész utcákat öntött el. Szombaton már házak dőltek össze, de mi továbbra is sikeresen tartottuk a bal partot. Emberfeletti harcot vívtunk: a gát egyes részei annyira átáztak, hogy a védekezők csizmája egyszer-egyszer teljesen beleragadt a 40 centis dagonyába. Csütörtökön és pénteken a szakadó esőben akár több száz métert is gyalogoltunk teljesen átázva, hogy a homokzsákokat a célhoz jut-

”...egyik diákunk házában két héttel ezelőtt 65 centi víz volt, most 2 méter 25 centi...”

bennünket a víz. És csoda történt: mindenki ott termett, még a görbe botos öreg Józsi bácsi is! Déltől ismét zuhogott az eső egészen péntek délig, de nem adtuk fel. Csütörtökön, akár csak két hete, megint átbukott a víz a jobb parton, a Cobourg kastély közelében. Mi ezt a jobb partról csak tehetetlenül szemléltük és sajnáltuk azokat, akiket ismételten sújt az áradat. A bal parton a kastély közelében három helyen hömpölygött át a víz és a folyó még mindig áradt. A helyzet azért is súlyosbodott, mert nem volt elég a homokzsák és gyakran várni kellett... hosszú percekre keresztül. Közben a híd túloldalán a hatalmas víztömeget visszatartotta a híd. Pénteken kb. 1 óra harmadikkor az ottani gátvédők felrohantak a hidra: a gáton átbukott a víz és néhány perc alatt a szemünk láttára öntötte el a Bódva utcán lévő házakat. Az embereket csónakkal menekítették ki. A helyzet tragikus volt. A megáradt folyó áthömpölygött a főúton és kettévágta a várost.

tassuk. Szombaton hajnalban 5-kor arra lettem figyelmes, hogy a bal part nagy kanyarában a szivattyúnál a zsákok beömlöttek a hömpölygő vízbe. A nyúlógát beomlását csak hatalmas homokzsák-mennyiséggel sikerült megakadályozni, miután az háromszor is megcsúszott. Ha ez nem sikerül, akkor Edelény másik fele is víz alá kerül, valamint másik két közeli település.

Jelenleg a helyzet drámai: a Bódva jobb partján áttörő víz házakat döntött össze, a kastélyhoz vezető utat magával sodorta... egyik diákunk házában két héttel ezelőtt 65 centi víz volt, most 2 méter 25 centi. Az embereknek vigaszra, imádságra és nem utolsósorban anyagi segítségre, főleg pénzre van szüksége.

Jómagam kértem a Jóistent, hogy könyörüljön meg rajtunk és adjon erőt a védekezéshez. És biztos, hogy meghallgatott, mert ilyen emberfeletti tette saját erőből nem lettünk volna képesek.

Dragos Radu hitoktató

Alapvető ajánlás az összes szalézinak

A közelmúltban több munkatársi csoportból is hírt hallhattunk arról, hogy tagjaik megújították ígéretüket, és közösségük új ígéretevőkkel is bővült. Ugyanakkor azzal is szembesülnünk kellett, hogy voltak olyanok, akik ígéretüket nem kívánták megújítani. Amikor a hitünk és Don Bosco pedagógiájának megismerése alapján, egy közös cél érdekében megalakult egy-egy munkatársi csoport, akkor a jövőről gondolkodva a legtöbb helyen megfogalmazódott, hogy a több éves közös tevékenység során a mások által megismert munkánk révén idővel nőni fog az ígéretevők száma. Bízunk abban is, hogy felelősségteljes tapasztalatokra teszünk szert, s ezáltal, azok száma is nőni fog, akiknek tartalmas szabadidő eltöltését, tanulási nehézségeit, egyéb problémáinak megoldásában való közös gondolkodást, a hitélet megerősítését, a hit felé való érdeklődés felkeltését, barátokra való találást is segíteni tudjuk. A szalézi munkatársak csoportjai néhány emberrel indultak, akik a tanulási folyamatban egyre közelebb kerültek egymáshoz, s nemcsak megfogalmazódott az egymásért való felelősség, hanem, ha közülük bajba került valaki, akkor lehetőségeikhez mérten segítették is egymást. Ez a kölcsönös felelősségérzet, egymás erősítése, biztatása, és a közös cél vezetett el a munkatársi közösségek kialakulásához. Ezért is ért egyes csoportokat váratlanul, hogy egy-egy társuk nem kíván továbbra is közéjük tartozni. A nem várt reakciók a többi tagot is el kell, hogy gondolkodtassák, hogy ebben - a másoknak is biztos sok tépelődést jelentő - döntésben milyen rajtunk kívülálló, s talán rajtunk is múló szempontok játszhattak szerepet.

1. A szalézi munkatársi ígéret nem volt eléggé megfontolt, a felkészülés nem hozta meg a Don Boscó-i lelkiségből

való elmélyülést. A közösségben inkább a jó légkört, barátságosságot szerették, nem pedig az egyes embereket. Idővel csalódtak, új, az Egyházon belüli kötődési kapcsolatokat keresnek.

Itt a döntés részben az egyénen múlik, mivel a közösségben lévőket nemcsak egy hangulat, átmeneti életérzés alapján szeretjük, hanem állandóan, azok hibáival együtt. Ezen ok alapján döntők közt vannak, akik soha sem váltak aktív részeseivé a közösségnek, mások pedig csak rövid ideig aktivizálták magukat, s most kimaradtak.

2. A saját problémák (betegség, szociális gondok, társkeresés) megoldása háttérbe szorítja, esetenként bagatellizálja a munkatársi tevékenységet.

A saját problémák fizikailag elvonhatják az embert a közösségtől, de lelkileg nem. Az 1995-ben Kazincbarcikán kiadott Apostoli Élet Szabályzatának Valódi szalézi a világban fejezete így fogalmaz:

- „testvéri módon ugyanarra a közös ifjúsági és népi küldetésre kötelezi magát;

- szoros közösségben él a Szalézi Család többi tagjával”; a mi esetünkben lelki közösségről van szó; (a szerző megjegyzése)

- „az Egyház és a társadalom javára dolgozik; mindezt saját állapotának és konkrét lehetőségeinek megfelelő módon teljesíti.”

Egyetlen pont sem jelenti a fizikai jelenlét kötelezőségét, hiszen az ima ereje is a közös célt szolgálja. Tehát beteg társaink döntésében lehet, hogy nem éreztettük velük, hogy a gyermekeknek/fiataljainknak és nekünk is szükségünk van rájuk, nekik is dolguk van.

3. Ellangyosodott a közösségi élet.

Okai a hazai viszonyok alapján sokfélék lehetnek. Így néhány: a lelki vezetés, a szalézi ismeretek megújításának hiánya.

A munkamegosztás elégtelensége, amikor mindig csak ugyanazon személyek végzik a feladatokat. Ezért nincs közös sikerélmény, az esetleges felelősséget is csak ők vállalják, egyedül érzik magukat. A kevésbé aktívak kritikusak, esetleg önfítogtató magatartásuk kínos helyzeteket teremt, ami személyi ellentéteket szül.

4. Zárt csoporttá válás.

A meg nem beszélt, a más gondolatát, tevékenységét mindig elmarasztaló vélemények kirekeszthetnek, illetve klikkesedéshez vezethetnek.

A 3., 4. pontban leírtak a Don Boscó-i pedagógia alapját, a példaadást sértik, mivel a gyermekek, fiatalok számára hiteltelenné válunk. Don Bosco végrendelete az ígértéssel illetve az ígéret megújítása előtt állók számára a döntést is segítő ajánlást ad.

„Alapvető ajánlás az összes szalézinak”

Sose nyugodjék le a nap haragotok felett, és ne idézzétek vissza emlékezetetekbe a megbocsátott sértéseket, se ne emlegetsetek fel az elfeledett kárt vagy igazságtalanságot. Mondjátok mindig egész szívvel. „Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”. De tényleg abszolút és végleges módon elfeledve mindent, ami a múltban valahogy is sérelmünkre lehetett. Szeressük mindnyájan egymást testvéri szeretettel.

Ezeket a dolgokat példásan tartsák meg azok is, akik bármiféle tekintéllyel bírnak mások felett.”

*Rózsáné Czigány Enikő
szalézi munkatárs*

Felhasznált irodalom

Teresio Bosco (kiadási évszám nélkül): Lelkigyakorlat Don Boscóval. Don Bosco Általános Iskola, Szakiskola, Szakközépiskola és Kollégium. 116. Szalézi Munkatársak Szabályzata (1995). Kazincbarcika. 2.

Ígérettételek

Az Apostoli Élet Szabályzata szerint a szalézi munkatársak ígérettétellel lesznek a Munkatársak Egyesületének tagjai, és kívánatos „az összetartozás érzésének fejlesztése és saját hivatásuk elmélyítése érdekében”, hogy ígéretüket rendszeresen meg is újítsák. Májusban és júniusban először Balassagyarmaton, majd Albertfalván, Mogyoródon, végül Óbudán is új munkatársak tettek ígéretet, a régiek közül pedig sokan megújították ígéretüket. Mindenhol felhangzott a kérdés:

- Tudjátok jól, mit jelent Szalézi Munkatársnak lenni?

A munkatárs jelöltek és a munkatársak pedig válaszolták:

- Igen. Szalézi Munkatársnak lenni, azt jelenti, hogy szalézi módon éljük meg a keresztény hitet és az Egyházhoz való tartozást. A Szalézi Családhoz tartozunk, igazi szaléziak akarunk lenni a világban. Meg akarjuk élni hivatásunkat az élet-szentség felé, és követve Don Boscót a fiataloknak akarjuk szentelni magunkat.

Az ünnepélyes szentmisék könyörgéseit a munkatársak fogalmazták meg. A munkatársi csoportok imádkoztak egymás szándékaiért, egy-egy csoport képviselője jelen volt a másik csoport által rendezett ünnepségen. Az egyesület elnökeként jelen voltam az ünnepségeken, képviselve az összetartozást a munkatársi csoportok között.

Azt kívánom, hogy sikerüljön mindnyájuknak épp azokkal a fiatalokkal találkozni, akiknek pont arra van szükségük, amit ők adni tudnak nekik.

A bensőséges, vidám ünnepek megszervezésével a helyi csoportok bizottságot tettek összetartozásukról, közösségükről, tenniakarásukról. Biztatom a többi csoportot is hasonló, ünnepélyes alkalmak megszervezésére.

*Ónodi Gábor
koordinátor*

Mogyoród

A mogyoródi Szent Mihály templomban május 30-án a fél kilences szentmisén 24 szalézi munkatárs újította meg ígéretét. Csoportunk egy új taggal is gazdagodott, aki ezen a napon tett ígéretével kötelezte el magát a fiatalok szolgálatára. A szentmisét Havasi József, volt tartományfőnök atya celebrálta. Együtt örült velünk a Szalézi Munkatársak

Ígérettétel Balassagyarmaton.

Egyesületének elnöke, Ónodi Gábor és kedves felesége, a mogyoródi egyházközség hívő népe, idősek és fiatalok, animátorok és a szalézi nővérek is.

Nagy segítséget nyújtottak nekünk a havonkénti munkatársi találkozók, melyeken közösen mélyültünk el a szabályzat fejezeteiben és Carolina nővér (házfőnöknő) szívből jövő gondolatai erősítettek és útavalót adtak a szalézi lelkiség mélyebb megéléséhez. A szentmisén a munkatársak végezték a szolgálatot. Havasi atya gondolatainak frissessége, lendülete, határtalan optimizmusa

bennünket is felpozícionált.

A szentmise után a Nővérek házában egy szeretet-lakomán folytattuk az együttlétet. Kívánjuk mindannyiunknak, hogy sok ilyen szép ünnep tegye hitünket erősebbé és ezáltal a mindennapokban alázattal, szívből jövő szeretettel szolgáljuk fiataljainkat.

Mária, Keresztények Segítsége, könyörögj érettünk!

A mogyoródi szalézi munkatársak nevében: Bene Tünde, Rákosi Lászlóné és Babicz Lászlóné

Ígérettétel után Mogyoródon.

Honnan hová

P. Vitális Gábor új szalézi ifjúságpasztorációs megbízot- tat kérdeztük terveiről

Sok tervem van, de ez nem azt jelenti, hogy mindent, ami eddig volt, el akarok törölni és megváltoztatni. Azok a bázis-programok, amik már évek óta jól működnek, megmaradnak. Idén kiemelt program a ministráns tábor, aminek az előmozdítása a cél, de van két új program is. A vándor animátorság egy fajta animátor-csere a házak között, ami külföldön országon belüli önkéntességeként működik. A 18. életévüket betöltött, gyakorlott animátorok vehetnek részt benne. Ennek a programnak a megszervezése nagy előrelépés afelé, hogy ne csak országosan, hanem Európa-szinten, idővel pedig világ-szinten is bekapcsolódhassunk a hasonló szalézi programokba. A másik új program a STÉG, ami a Ladik fesztivál előtti héten kezdődik Apostagon, és tulajdonképpen egy továbbképzés az animátorok számára. Vasárnaptól csütörtökig tart majd, és minden ház elküldheti azt a négy fiatal, akikre a jövőben leginkább számít az oratóriumban. Ez egy valós, komoly képzés, nem csupán csak szórakozás kötelezettségek nélkül. Az a célja, hogy hazatérve alkalmazzák majd a tanultakat. Azt lehet mondani, hogy ez a magyar Confronto kicsiben, ahol az animátorok találkoznak. A program szervezője a MOSZAT, ami az animátorok fóruma. A SZALIM más terület, amit újra fel szeretnék építeni, új koncepció szerint. A célom az, hogy az ifjúságpasztorációt tevékenységi körökre bontsuk, amelyekből egy-egy küldött kerülne a SZALIM-ba.

Számomra prioritásként a hitoktatás következik. Szeretnék a hitoktatásnak egyfajta egységes képet adni a tartományon belül, és elérni, hogy minden iskola és plébánia szervezzon a gyerekek számára lelki napot. Az ifjúságpasztorációs iroda feladata az, hogy a hitoktatáshoz és a lelki napokhoz segédanyagokat adjon, amivel az egységes képet segíti majd.

A harmadik prioritás a ministránsok és a DOBOMA együtt, mint hivatáspasztoráció. A ministránsokat fel kell lelkesíteni, egységesíteni és irányt adni a foglalkozásoknak, hogy jó táborokat, versenyeket lehessen szervezni. A DOBOMÁ-nál az a legfontosabb, hogy mint fórum megmaradjon évi egy-két maximum három találkozóval, de kiegészítve a fiatal elkísérésével év közben is. Foglalkozni kell vele, akár bizonyos követelményeket állítani elé, ami az oratóriumvezető feladata.

A prioritásban a negyedik helyen állnak az animátorok, de nem azért, mert rájuk kevésbé van szükség, hanem mert ők már dolgoznak. Ők azok, akiknél már nem kell építeni, csak segítséget kell adni a további lépésekhez.

A koncepció ez. De hogy hogyan töltjük föl majd tartalommal, mik legyenek a követelmények, ezt majd más szaléziakkal és más csoportokkal együtt fogjuk kidolgozni, nem én egyedül. Az ifjúságpasztorációs iroda az irányt jelöli ki, hogy honnan hová kell eljutni, amit helyi szinten bontanak le az adott körülményekre alkalmazva.

Lejegyezte Lengyel Erzsébet

A november első hetében kezdődött, és egy hónap alatt, az év végére, már igen nagy létszámmra növekedett a Reggeliztető Program az óbudai rendházunkban.

Az ötlet kiindulópontjaként szolgált, hogy sajnos a III. kerületben is sok gyerek üres gyomorral érkezik az iskolába és ezért nehéz odafigyelnie a tanórákon. A hozzánk érkező gyerekek, egy kisebb csomagot vihetnek magukkal (ami 2 zsemle, üdítőt, almát és napi rendszerességgel változtatva sajtot, nutellát, májkrémet, lekvárt, ill. mézet tartalmazott), hogy azt tízórára a szünetben elfogyaszthassák. A helyszínen pedig teát, vagy kakaót kaptak keksszel és süteménnyel. A sok áldozatos jótévedőnek köszönhetően, ezek a reggelik hétről hétre egyre gazdagabbak lettek. Nemcsak a választék növekedett, hanem a híre és így a gyerekek száma is. Az eleinte 15-20 lelkes társaság, nagy meglepetésünkre, májusra már 50 fős lett. A reggeli alkalmak eleinte 6.45-kor kezdődtek s a tanítás megkezdődéséhez igazodva, 7.45-ig tartottak. Egy-két hónap elteltével viszont, már voltak, akik rendszeresen 6.15-kor kopogtattak! Jó volt látni, ahogyan a gyerekek izgalommal várják a pénteki alkalmakat, mert akkor extra ajándék süteményt is csomagoltunk számukra. A szalézi pecsétell ellátott pénteki süteményes zacskókat a hét végén a Don Bosco Cukrászdában fagyira válthattak be!

Meghatározó élmény volt megtapasztalni, hogy a gyerekekben egy idő elteltével megszületik a bizalom irántunk, s hogyan válnak egyre nyitottabbá egymás felé is. Megilletődötten vetjük észre, hogy a reggelinél szép lassan fontosabb lett számukra a velünk való találkozás, beszélgetés és a tőlünk kapott figyelem. Előfordult az is néhány fiatallal, hogy akár egy órával korábban is megérkeztek, hogy személyes beszélgetésre és megnyílásra legyen lehetőségük. Arra is volt példa, hogy akik időközben messzebb költöztek, vállalva a korábbi ébredés áldozatát, ugyanolyan napi rendszerességgel jelentek meg.

Az év folyamán kikristályosodott számunkra, hogy a reggeli alkalom, nem csak reggeliről és a csomagról, hanem egy sokkal mélyebb együttlétről szól. Itt a gyerekek elmondhatták napi gondjaikat, megoszthatták fájdalmaikat vagy félelmeiket. Ha kellett leckét írtunk velük, verset memorizáltunk, játszótunk és születésnapokat ünnepeltünk! Ezek a kis „hétköznapi ünnepek” az alkalmi reggeliző társaságból, egy olyan kis egymáshoz tartozó közösséget teremtettek, aminek a légkörét nehéz leírni. Lelkesedésünket csak mélyítették és erősítették azok a programok, amiket a reggeliken kívül szerveztünk számukra pl. Mikulás ünnepség, Margit-szigeti kirándulás, évzáró ünnepség, és egy nyári tábor.

Június utolsó hetében egy nyári tábort szerveztünk számukra, melyen a sok segítőnek és animátornak köszönhetően a gyerekekkel való kapcsolat a szünidő alatt sem gyengült, sőt még szorosabbá fonódott.

Csodálatos volt megtapasztalni, a gyerekekben végbemenő pozitív változásokat és azt, hogy mennyi mindent lehet adni nekik egy hét alatt és ez milyen kevés ahhoz képest, amit eközben mi kapunk tőlük!

Köszönjük a nagylelkűségét és imáit mindazoknak, akik segítségével és áldozatukkal részt vettek ebben, hisz ez csak általuk és velük valósulhatott meg.

Mind a segítők, mind a gyerekek lelkesedése alapján reméljük, hogy szeptembertől nem újra kezdjük, hanem folytatjuk!

Szita Dorottya és Vitális Gábor SDB

Claudius

Budapest-Újpesten május 24-én pünkösdhétfőn Szűz Mária, a Keresztények Segítsége főünnepén Udvardy György esztergom-budapesti segédpüspök diakónussá szentelte Misquitta Claudius szalézi szerzetesnövendéket. Akkor beszélgettem először Claudiusszal, amikor öt évvel ezelőtt megérkezett Magyarországra - elsőnek a hazánkba érkező misszionáriusok közül. Most már a nyelvi nehézségeken túllépve beszélt az életéről és hivatásáról.

• **Hogy kezdődött a szalézi életed?**

Mumbaiban éltem négytagú, vallásos családban. Gyerekkorunkban a bátyámmal mindketten nagyon szeretünk focizni, az volt a mindenünk, de anyuka mindig azt mondta: ha reggel nincs mise, nincs edzés. Így ez lassan természetessé vált számunkra, és egy idő után már nem is bosszankodtunk. A bátyám ment elsőnek a szaléziakhoz tanulni általános iskolába, de nagyon hamar honvágya lett. A következő évben én is oda a mentem volna, de mivel a bátyám annyira szenvedett, engem már nem is küldtek. Akkoriban a bátyám szalézi akart lenni, ezért érettségi után ismét szalézi iskolába iratkozott. Amikor én leérettségiztem, komoly tragédia következett be az életemben: az állami futball válogatott tagja szerettem volna lenni, de nem vettek fel. Sok volt a mellébeszélés, de lényegében politikai okai voltak, mert én katolikus vagyok. Nagyon elszomorított a dolog. A bátyám ekkor írt nekem, vigasztalt és azt írta, hogy menjek én is abba az iskolába, ahol ő van, mert ott minden nap fociznak - így kerültem én érettségi után a szaléziakhoz.

Nagyon tetszett az élet, és ahogyan a szerzetesek bántak velünk. Persze, voltak kisebb problémák, de az egész légkör családis volt, és én nagyon jól éreztem magam. Végül a bátyám mégsem lépett be a rendbe, viszont én azt mondtam a szüleimnek, hogy szívesen maradnék. Így kerültem a prenovíciátusba. Nem mondanám, hogy akkor már tudtam, hogy szalézi akarok lenni, csak tetszett, boldog voltam és jól éreztem magam.

• **Nehéz volt elhatározni, hogy belépj a novíciátusba?**

Valóban, és ez egy nagy lépés, komoly elhatározás volt számomra. Sokat gondolkodtam, de végülis a szüleim engedtek, és én megpróbáltam. Nashikba kerültem. Nehéz év volt, az életem egyik legnehezebb éve. Pont azt, amiért nekem megtetszett a szalézi élet, itt nem találtam meg. Szigorú elvárások vannak egy novícius felé, és nem mindenki felel meg ezeknek az elvárásoknak. Csak az első fogadalom előtt két nappal tudtam meg, hogy alkalmasnak ítélték. A novíciusmester azt mondta, hogy háromszor is el akartak küldeni, de mégsem küldtek el...

• **Mit tudtál a legnehezebben megszokni?**

Azt, hogy állandóan figyelnek, és utána mondják, hogy ezt nem csináltad jól, azt nem csináltad jól. Nem volt szabadságunk, hogy magunktól fejlődjünk. Olyan volt, mint amikor egy fiatal fa növekedni kezd, és minden oldalról nyesegetik; ez persze fontos, de csak később jövünk rá. Tizenhét évesen (ennyi voltam akkor) az emberben tombol minden, és egy kicsit soknak tartottam akkor azt a fegyelmet, amit megköveteltek tőlünk.

• **Mi következett utána?**

A filozófia tanulmányok, ugyanitt. Az egy jó év volt. Először nem tetszett a filozófia, bár ebből szereztem meg az alapidplomámat. Amire aztán a licenciát is megszereztem, addigra kezdtem érteni, miről szól a filozófia valójában. És megtörtént a változás: megszerettem a filozófiát, és még mindig szeretem.

Utána következett az első gyakorlati évem Vadodrában. Ez egy nagyszerű év volt, kiváló közösségben nagyon jó tapasztalatokra tettem szert. Vadodrában egy tipikus, nagy szalézi központ működik: nagy plébánia és nagy iskola, ahová több mint 2700 gyerek jár. Sok munka volt, de élveztem Közben angolt tanítottam azoknak a fiataloknak, akik szaléziak akartak lenni, de nem tudtak angolul. Az indiai falvakban egyáltalán nem tanítanak angolt, csak a helyi nyelven tanulnak a gyerekek. Így akik tovább akarnak tanulni, azoknak meg kell tanulni angolul. A városokban általában három nyelv kötelező: az angol, a nemzeti nyelv - a hindi, és az állami nyelv, ami változó.

A második gyakorlati évben aztán ismét visszakérültem Nashikba, ahol filozófiát tanítottam tíz hónapig. Ekkor történt, hogy a szomszédos államban, Mianmarban a helyi tartományfőnök segítséget kért, és a tartományfőnököm engem küldött, hogy a szalézi kispapokat filozófiára tanítsam. Ez volt az a hely, ahol először megtapasztaltam a valódi szegénységet. Sokszor nem tudtunk fizetni az élelmiszerért, mert nem volt pénzünk. Mianmarban totalitárius katonai rezsim uralkodik, és nagyon bonyolult az adminisztráció és az ügyintézés, emiatt a pénz az ellátásunkra nem érkezett meg a fővárosból, így sokszor hitelből éltünk. Kétszer négy hónapig lehettem ott turista vízummal, tovább nem tartózkodhattam az országban.

• **Hogyan lettél végül misszionárius?**

Egy ünnepi alkalommal Mianmarba látogatott don Alencherry, aki a szalézi rendfőnök misszióért felelős megbízottja volt. Beszélgettünk, és elmondta nekem, hogy látta a levelet, amit még filozófiai tanulmányaim alatt a rendfőnöknek írtam, hogy misszióba szeretnék menni, és hogy komolyan gondolom-e. Mondtam, hogy persze, hiszen itt vagyok Mianmarban és ez is egy missziós terület. Amikor visszatértem Indiába, kaptam don Alencherrytől egy levelet. Arra gondoltam, hogy ismét visszaküld Mianmarba, de az állt benne, hogy írjak a rendfőnöknek, hogy misszionárius szeretnék lenni, és elküld engem Magyarországra. Beleegyeztem. Általában a szalézinak kell kérni, hogy misszionárius lehessen, és az előjárók válaszolnak, de az én esetemben ez fordítva volt. Így történt.

Arról, hogyan dolgozott Claudius a Dharavi nyomornegyvedben, a 2011-es Don Bosco Kalendáriumában olvashatnak.

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Az új Don Bosco szobor a római Rendfőnökség előterében.

Újabb Don Bosco szobor - Don Pascual Chavez rendfőnök megáldotta a Kruczek fivérek művét, amely különösen valóság-hűen ábrázolja Don Boscót és utódát, Rua Mihályt. Robert és Leszek Kruczek ikrek, 1991 óta szaléziak és már többször okoztak kellemes meglepetést kíváló munkáikkal.

A 188 cm magas, festett szobor azt a pillanatot eleveníti meg, ahogy az idős Don Bosco karosszékében ül és éppen átadja utódának, Rua Mihálynak az Alapszabályokat, mint végrendeletét. A rendfőnök, miután megoldotta a szobrot, megelégedését fejezte ki, mondván: Ide, a rendfőnökség bejáratához szeretném ezt a szobrot, hiszen ez az év Rua Mihály emlékének van szentelve, a ház is az ő nevét viseli, és a mű élénken jelképezi azt a dinamizmust és lelkesítő munkát, ahogy ő a fiatalokért dolgozott.

"Játsz te is!" - Dél-Afrika on-line - "Join the game!", vagy "Spiel mit!" - hat nyelven hívják meg a szalézi fejlesztők a gyerekeket egy új on-line játékra és virtuális utazásra Dél-Afrikába. Ez az európai gyerekek számára kifejlesztett játék tulajdonképpen egy virtuális kampány, amelynek segítségével a játékosok bepilanthatnak a futballpályáktól és turisztikai látványosságoktól távoli bádovvárosok nyomornegyedébe, az utcagyerekek világába - azaz dél-afrikai kortársaik életébe.

Enrico dal Covolo szalézi a Lateráni Pápai Egyetem új rektora - Június 30-án XVI. Benedek pápa kinevezte a Lateráni Pápai Egyetem élére Enrico Dal Covolo szalézit. Dal Covolo eddig Szalézi Család szenttéavatási ügyeinek posztulátora volt. A rektori székben Salvatore Fisichellát, Vicohabentia címzetes püspökét, a Pápai Életvédő Akadémia elnökét követi.

Pierluigi Cameroni a Szalézi Család szenttéavatási ügyeinek új posztulátora - Miután XVI. Benedek pápa kinevezte az előző posztulátort, Enrico dal Covolot a Lateráni egyetem élére, a szalézi rend egyetemes főnöke július 6-án Pierluigi Cameronit nevezte ki a Szalézi Család szenttéavatási ügyeinek új posztulátorává. Cameroni a Segítő Szűz Mária Egyesület (ADMA) vezetője világ-szinten, a Nave-i posztnovíciátus rektorhelyettese.

Szalézi önkéntes kapta a lengyel elnök díját - A magas elismerést Natalia Ksita, a zyrardówi Don Bosco Oratórium 19 éves önkéntese vehette át. "Az önkéntes mozgalom színe" elnevezésű vetélkedőt minden évben négy kategóriában rendezik meg Lengyelországban. A jeles esemény védnöke a nemrég elhunyt Lech Kaczyński elnök volt, aki nagy támogatója volt az önkéntes mozgalomnak.

Egy jó éjszakát a jó éjszakáról

A "jó éjszakát" az egyike a szalézi lelkiséghez tartozó azon jellemzőknek, melyeket az a veszély fenyeget, hogy feledésbe merüljenek. Június 22-én az esti ima után don Pascual Chávez hagyományos "jó éjszakát"-ban fordult az Egyetemes Tanács tagjaihoz, melynek témája a "jó éjszakát" beszédek voltak. Ezt a szalézi hagyományt Margit mama kezdte, aki a fiúk második csoportjának, akiket Don Bosco hozott, lefekvés előtt egy rövid beszédet mondott. Amikor a következő reggelen Don Bosco bement a szobába, mindannyian nyugodtan aludtak, nem úgy, mint az első csoport, akik köszönés nélkül elmentek, és magukkal vitték a takarókat és a lepedőket is. Ezt a sikert Don Bosco édesanyja esti beszédének tudta be.

"A 'jó éjszakát' mindenekelőtt egy családi esemény!" - mondta don Chávez, emlékeztetve arra, hogy ezt az előjogot Don Bosco mindig saját magának tartotta fenn, illetve az ő távollétében don Rua zárta le a napot: "Éppen ezért ez a közösség igazgatójának, vagy a tartományfőnöknek a különleges feladata; még a kis közösségekben is."

A rendfőnök felsorolta a 'jó éjszakátok' gyakorlatának három fő előnyét. Az első, hogy képes helyreállítani a szív békéjét a nap végén. "Annyira hozzászoktunk az élet gyors ritmusához, a rohanásához. Napjainkban az a nagy veszély fenyeget, hogy munkamániásokká váljunk, a bálványimádás ezen új formájának a rabjaivá, amely a nap végén sokszor frusztráció, fizikai fáradtság, pszichikai stressz és lelki üresség állapotában hagy minket. A 'jó éjszakát' egy pillanat, amely segít a rendtársaknak, hogy helyreállítsák a békét a szívükben. "A nap során annyi mindent tettünk és tapasztaltunk; a 'jó éjszakát' segít nekünk a nap végén összesíteni mindezt."

Végül, a 'jó éjszakát' arra tanít minket, hogy a dolgokat keresztény nézőpontból szemléljük. "Nem csak arról van szó, hogy valami jót mondjunk, információkat vagy üzenetet közöljünk, hanem hogy az életet és a történelmet hívó szeméivel nézzük." Ezzel elkerülhető minden tagolódás a történelem, a megélt tapasztalat és a lelki élet között. "Nagyon fontos, hogy segítsünk a hozzánk közel állóknak megérteni mindezt a hit nézőpontjából!"

Don Chávez kihangsúlyozta, hogy a dolgok, amiket jelzett és a 'jóéjszakát' tényleges gyakorlata segít létrehozni egy valódi szalézi kultúrát, a szalézi látásmódot, szembesülni az élettel és a kapcsolatokkal a közösségen belül.

"Ha elhagyjuk a 'jó éjszakát' gyakorlatát, a rendtársak élete egyre inkább individualista és elszigetelt lesz. Vissza kell térnünk a valdoccói hagyományhoz. A 'jó éjszakát' a szaléziak egyik jellegzetessége, egy gyakorlat, ami jellemzően a miénk, nem található meg más rendeknél. Ez az egyik legértékesebb dolog, amit meg kell őriznünk!"

ÓBUDA

Kirándulás a reggelis csapattal -

Május 23-án a reggelizésre járó fiataloknak szerveztünk programot a Margitszigeten. A nagy réten először sorversenyek voltak, ahol ügyességüket és kitarításukat bizonyíthatták be a gyerekek, például a bekötött szemmel történő nutellás kenyér kenésnél. Csapatban dolgoztak, írtak maguknak saját csapatindulót, és az egyik versenyszámban biztatták a társukat, akinek be volt kötve a szeme és úgy kellett végigmennie a szlalompályán.

Az uzsonna majszolása közben a gyerekek beszélgettek egymással és az animátorokkal. A téma a barátság volt, melyhez kapcsolódóan mindenki kapott egy-egy idézetet, amely egy kínai szerencsesüti-be volt belesütve.

A végén még jutott egy kis idő focizásra, amit kicsik és nagyon egyaránt élveztek. Több jelenlegi és leendő animátor kísért a fiatalokat, anyukákkal és szaléziakkal együtt. Mindenki jól érezte magát, széles mosollyal az arcán tért haza az összes gyerek.

Kovács Veronika

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

A pécsi tábor alap gondolata: Ismerd meg városodnak, Európa Kulturális Fővárosának történelmét.

KAZINCBARCIKA

Az első Segítő Szűz Mária körmenet

- Hagyományteremtő szándékkal szervezték a körmenetet a szalézi atyák. Az eső ellenére is mintegy kétszázfős tömeg vett részt május 27-én délután ezen a szép kezdeményezésen Kazincbarcikán. A körmenet Herbolyáról indult a leánykollégiumból és a Don Bosco Szakiskolában illetve a Szent Család templomban ért véget, ahol Havasi József atya mutatott be ünnepi szentmisét.

Az első Segítő Szűz Mária körmenet Kazincbarcikán.

PÉCS

Ismerd meg ... A tanévet június 14-én zártuk rövid ünnepség keretében, de gondolataink már a nyári táborainkon jártak. Tavalyi próbálkozásunk olyan eredményes volt, hogy hirdetés nélkül is megkelestek bennünket a szülők, hogy mikor jöhet a gyermek. Idei táborunk alap gondolata: *Ismerd meg városodnak, Európa Kulturális Fővárosának történelmét.*

Június 21-25-ig reggelként 8-9 óra

között tizennyolc 6-12 éves korú gyermek érkezett izgatottan egyébként is szűk alapterületű Napközinkbe. Reggeli után, aminél animátorunk, Péterfia Karola és óvónőképzős nővére, Péterfia Nóra voltak segítők, városnéző sétára indulunk. Egy-egy napra Napközink nevelői is megjelentek. Naponta más-más segítő vezette a sétát, ismertetve, megmutatva a római kor maradványait, a Székesegyházat, az ókeresztény emlékeket, a török kor maradványait és az újabb idők nevezetességeit.

Délutánonként volt szabadtéri játék, kézműves foglalkozás, ének és tánc tanulás, és még a Tettye téri új játszótérre is jutott idő. Utolsó napon három csapat a város közeli négy helyszínén tett tanúságot arról, mit tanult és ügyesedett a héten. A vetélkedőt Péterfia Nóra állította össze és vezette, a számonkérő helyszíneken és a kis csoportok kísérésében minden állandó segítő részt vett. A díjak kiosztása után avval búcsúztunk: jövőre újra ugyanígy, ugyanitt!

Mezey Klára

SZOMBATHELY

Don Boscóval, megvalósítható álmokkal—Szalézi Nyári Oratóriumi Tábor (2010. jún. 14 - júl. 9.) - Az idei négy hetet új környezetben kezdtük: a felújított épületben meg kellett teremtenünk a feltételeket a százfős tábor számára.

ra. Az első hét jó tanulóidőnek számított, amikor még csak 50 körüli létszámban voltunk az évszárók miatt. A tábor ideje alatt Újpestről jöttek hozzánk fiatal animátorok segíteni és tanulni, a harmadik héten Lytton, a negyedik héten Fülöp Tibor szalézi szerzetesnövendék jelenléte hozott új szint közénk.

Még a fölkészülés alatt elkészült a tábori himnusz táncos, ún. „bans”-os kísérete, és a szokásos keretprogramokon túl volt világzenés néptáncstanulás és csángó táncház is. Kati néni kézműves műhelyében csillaghajtogatás, batikolás, kerámiafoglalkozás kötötte le a lurkókat. Betekintettünk a kenyérsütés rejtelseibe Judit néni vezetésével, a könyvtár könyveivel ismerkedtek a gyerekek Zsuzsa néni segítségével, a 'laci-konyhában' pedig édességeket gyártak, hogy a műsor után a szülőket kínálhassák. Krisztián vezetésével zajlott a reggeli torna, katekézissel mélyítettük hittani ismereteinket, a bio-ételekről és a drogprevencióról is hallhattunk előadást. A színházban Pipó József bűvész szórakoztatott bennünket és ijátszok is betértek hozzánk.

Pénteken a szentmisét Péter atya celebrálta, az újmisé Kovács Richárd atya is misézett nekünk és újmisé áldásban részesültünk, vasárnap a 10-es mise után pedig léggömbök segítségével eregettük álmainkat, kívánságainkat Don Boscóhoz.

Több múzeumot, kiállítást is meglátogattunk, így a Smidt múzeumot, ahol villamosba is beülhettünk. Az Egyházmegyei Múzeumban is jártunk, ahol a nap Brenner János vértanú atya élete ismertetésének jegyében zajlott. A kisebbek vetélkedő keretében a Savaria múzeumot fedezték föl, míg a nagyobbak az OTP alatt húzódó Borostyánkő út római kori csatornahálózatában végeztek régészeti ku-

tatást.

A négy hét alatt jobbnál jobb kirándulásokra mehettünk: Kőszegen meglátogattuk a Chernel kertet, a Bechtold Látogató Központot és a verbitákat, jártunk szél-erőműben Vépen, Vasasszonyfán traktorozhattunk, Kirner Gábor szervezésében Ikervárra mentünk, ahol láttuk az ország első vízierőművét, végül Felsőcsatárra, a Vassfüggöny múzeumba látogattunk.

A csütörtöki gálaműsorok keretében csaknem az egész tábor föl akart lépni, kiváló produkciók születtek. A búcsúztatón Don Bosco rózsafüzéres álma nyomán zengtük együtt az Ave Mariát.

Mindezek mellett a tábor idején zajlott a Karitástól kapott 3,5 tonna áru kiosztása 217 családnak, melyben markos segítőink is kivették a részüket.

A szombat estét is együtt töltöttük grillpartyval, focizással, zenével, beszélgetéssel és VB nézéssel.

Sok áldásban részesültünk, reméljük hogy a nyár során továbbra is tapasztalhatjuk az Úr segítségét.

P. Andrásfalvy János SDB

NYERGESÚJFALU

Egy klassz hét (július 5-9.) - Ez a hét a nevetésről, a vidámságról és a kalandokról szólt. A Szalézi-Irinyi Középiskola oratóriumában szervezett napközi táborban un.”nyári orin” vehettünk részt. Idén több mint 160 gyerek jött el. Csoportokra voltunk felosztva, melyek közt különlegesnek számított a kék, azaz a 'kalandcsoport'. Én magam is ebben a csoportban voltam. A tábor élén Ábrahám Béla atya, a csoportok élén animátorok álltak. Emellett velünk volt még Lengyel Erzsi néni, Kukuczka Robi atya, Rajesh, Jakab és Nádudvari Géza testvér. Én a kaland csoport élményeiről fogok

mesélni. A csoport nevéből már rájöhettek, hogy különleges kalandokban volt részünk.

Az első napon akadályversenyen vettünk részt. Az állomások Nyergesújfalu városában voltak szétszórva. Sokat neveltünk a vasútállomáson a vonatozáson ami abból állt, hogy énekelve átvonatoztunk a vasúti felüljárón valamint az örült sámanon aki most is itt ül mellettem. Ezen kívül mókás ügyességi versenyekben mérhettük össze tudásunkat.

Másnap biciklire pattantunk és kitekertünk Péli-földszentkeresztre. Kissé elfáradtunk, de gyönyörködhattunk a festői tájban. Itt fociztunk, bicikliztunk, ...stb. Ellátogattunk a helyi lovardába. Lovagoltunk és szekéren utaztunk. Benéztünk a templomba is ahol a fiúk és a lányok versenyeztek egymással. A kérdések a templommal voltak kapcsolatosak.

Szerdán a vizet is meghódítottuk. Kenyertünk a Kis-Dunán. Szerencsére senki sem borult bele a vízbe. Sok mindent megtudtunk a természetről is. A felhős idő ellenére nagyon jól éreztük magunkat.

Csütörtökön a szőnyi strandra mentünk. Csoda-szép idő volt. Sokat fürödtünk, csúszdáztunk és élveztük a jellegzetes strandon kapható büféárukat. Új táncstílust teremtettünk: VIZI BANS!!! Gyakorlatilag mi foglaltuk el a strandot. A fent említett csoportok vizes játékokban versenyeztek.

Utolsó nap, pénteken misén vettünk részt. Most éppen a műhely foglalkozások zajlanak, köztük a tábori újság írása. Ma vár még ránk egy remeknek ígérkező számháború a Sánc-hegyen.

Úgy gondolom megérte eljönni. Ez a tábor maga a megtestesült jókedv. A vallás is előkerült néha. Ha tudtok, jövőre gyertek el ti is!

Gripp Ádám táborozó, kaland csoport

Szombathely - lufipostával indulnak az álmok, kívánságok Don Boscóhoz.

MOGYORÓD

Leszel a barátom? - Immáron 18. alkalommal megrendezésre került a Mogyoródi Nyári Oratórium.

Leszel a barátom? Hangzott fel az első napon az idei jelmondat, s akkor még nem gondoltuk volna, hogy ennyi mindent ki tudunk hozni ebből a témából. Idén ismét növekedett a gyerekek és az animátorok száma, 162 gyereket 28 helyi animátor foglalkoztatta és őket 15 vendég fiatal segítette (központi szeminaristák, vándor animátorok, és a szalézi lelkiség iránt érdeklődők).

Elsődleges feladatnak tekintettük, hogy a fiatalok társaikkal és Istennel való kapcsolatát megerősítsük. Közelebb hozzuk őket a való élethez, hogy ne csak a virtuális közösségekben érezzék jól magukat. Reggel a banszok megadták a jó hangula-

tot, majd az apró jelenetből kapott üzenetekkel indultunk a csoportos beszélgetésekre. A csoportokat még az oratórium előtt, korosztályonként választottunk szét, hogy minden gyermek életkorának megfelelően tanulhasson a barátságról, és a "legjobb barátról", Jézusról. Az animátorok játékosan, apró feladatokkal, gyerekekkel beszélgetve próbálták átadni a napi téma mondani valóját.

Most is megvoltak a sláger-foglalkozások: harisnyavirág, pirográfia, kosárfonás, sport, karkötő készítés, filográfia.

Déli pihenés után, újult erővel vágunk bele a délutáni játékok előkészítésébe. Narancsok, sárgák, zöldek és pirosak küzdöttek a dobogó első helyéért.

Most, amikor még 1 hét van hátra a 2010-es Oratóriumból, úgy érezzük, a záró est méltó befejezése lesz ennek az egy hónapnak, hiszen a püspök atya is megtisztel minket azzal, hogy ellátogat hozzánk, s megtartja a Nyári Oratórium hálaadó szentmiséjét, melyet követően a falu főterén előkészített színpadon az animátorok és gyerek közösen készített produkcióikkal, szórakoztatják a közönséget.

Számunkra minden évben nagyon sokat jelent ez a négy hét. Nem csak a sok boldozás és játék, hanem a gyermekek öröme, s a velük való törődés az, ami boldoggá tesz minket.

Jövőre is, és az évközi oratóriumban is szeretettel várunk minden fiataalt! ☺

Szvitke Beáta és Pásztor Katalin animátorok

BALASSAGYARMAT

Szalimpia - Tizenennyolcadik alkalommal rendeztük meg Balassagyarmaton június 21-től a Szalézi Nyári Tábor, amelynek a témája idén a Szalimpia volt. A tábor mottójául az Olimpiák vezérgondolatát választottuk: „*A legalapvetőbb dolog nem az, hogy legyőzd társaid, hanem, hogy küzdj jól!*” A gyermekek a három hét során csapatokban – Athén, Kréta, Spárta - küzdhetek meg egymással. A tábor ideje alatt 165 gyermek fordult meg nálunk, akik minden bajnokság és küzdelem mellett is barátságokat tudtak kialakítani egymással, a segítő fiatalokkal és felnőttekkel is.

A három hét alatt sajnos csak egyszer tudtunk kirándulni a változékony időjárás miatt, de a régebbi hagyományokkal ellentétben idén a város különböző pontjait is meglátogattuk a „küldetések” kapcsán. Minden csütörtökön Baji János plébános atya által celebrált szentmisén vehettek részt a táborozók, amit ezúton is köszönünk neki. Az elmélkedések célpontjául Don Ruát, Don Bosco első utódját választottuk, ezáltal bekapcsolódva a nagy Szalézi Család ünnepébe. A szalézi jelenlétet Pali, László atya és Domonkos biztosította. Most először az utolsó héten a 12-

Nyergesújfalu - a 'kaland csoport' vízi túrára indul.

Balassagyarmat - gálaműsor.

14 éves táborozóinknak egy akció csoportot szerveztünk, amelynek élén két animátorunk és Savio Domonkos állt.

A tábor a tavaly elkezdett hagyomány alapján idén is egy gálaesttel zártuk, amelyen a gyermekek és az animátorok műsoraik után az apukák kihívták focimeccsre az animátorokat. A mérkőzés (természetesen) döntetlennel végződött. Eközben az anyukák a röplabda rejtelmeibe áshatták be magukat.

A gálaest végén a gyerekek így köszöntek el tőlünk: „*Köszí, de jobb lett volna, ha még három hétig tartott volna. Na nem baj, majd jövőre!*” Reméljük, hogy jövőre is ilyen jó csapatot tudunk összehozni. Köszönjük mindenkinek az előkészületeket és a tábor lebonyolítását!

Kepes Anita, animátor

Kollégium- A balassagyarmati Szalézi Kollégium növendékei az idei tanévben is különböző versenyeken vettek részt. A Kárpát-medencei történelmi versenyen csapatunk, a *Matieszbe* (Bujtár Timea,

Biró Eszter és Kis Beáta) a Romzsa Tó-dor életéről szóló versenyen a 6. helyről jutott a középdöntőbe, sajnos a döntőbe nem kerültünk be. Jövőre újra megpróbáljuk!

Az általános iskolás korosztály számára meghirdetett Katolikus Iskolák VI. Országos Takáts Sándor Történelemversenyén, melynek témája Magyar szentek, szent magyarok, az 51 induló csapat között az *Ilorsávi* (Iberhart Ildikó, Fricz Orsolya, György Sára és Turcsik Viktor) csapatnéven szereplő kollégistatársaink a 2. helyen kerültek be a kiskunhalasi döntőbe, ahol végül a 11. helyet szerezték meg és jutalmul egy értékes könyvcsomaggal gazdagodtak.

Nagy eredmények ezek számunkra, mivel egyedüli kollégiumi csapatként érték el. Köszönet illeti Kramlik Mariann tanárnőt, aki mindkét csapat sikeréből alaposan kivette a részét.

Bujtár Timea

Emlékezünk...

Hatvan éve történt

60 évvel ezelőtt, 1950. június 13-án villámcsapásként ért az akkori igazgatóknak szentmise előtti kijelentése, hogy ez lesz az utolsó közös szentmisénk. Mise után egy órán belül

mindenkinek el kell hagynia a rendházat. Mondanom sem kell, milyen lélekkel ültünk be kápolnánk padjaiba és utána milyen érzésekkel hagytuk el mezőnyáradi rendházunkat. A falu akkori főjegyzője megtudta, hogy az ÁVH értünk jön és ezért figyelmeztette előjárónkat.

Hamarosan kiürült az egész ház, én azonban úgy döntöttem, hogy csak az esti vonattal utazom el. Szomorú tekintettel néztem végig a hamarjában kiürített házban, a kapkodásban feldúlt termekben, könnyes szemmel vettem búcsút rendtársaimtól.

Ennek a szörnyű évnek a júniusában éjjelente leponyváztott ÁVÓS autók járták végig rendházainkat és szállították ismeretlen helyre rendtársainkat, fiatal és öreg egyaránt. Megtörtént az, amire már fél éve számítottunk, de titkon reméltük, hogy soha sem kerül rá sor. Házainkat bezárták, plébániáinkat kiürítették, rendtársainkat elűzték. Több mint 190 rendtársunk vált földönfutóvá, üldözötté. Ekkor 50-nél több kispap rendtársunk volt. Az internáltak sorsa kilátástalan, nem tudhattuk, mi lesz

velük, hova kerülnek.

Pár nap múlva, nem találva helyemet, előjáróim engedélyével visszatértem a mezőnyáradi rendházba, így vállalva az önkéntes házi fogságot. Volt munka, hiszen mentettük, ami menthető. Éjjelente próbáltuk az értékeket biztonságos helyre vinni. Az egyik éjszaka megjelentek az ÁVH-sok és közölték, hogy nem hagyhatjuk el az épületet, reggel pedig megjelent egy ponyvás teherautó telepakolva mosonmagyaróvári rendtársainkkal és jó néhány apácával. Hamarosan mi is megtapasztalhattuk az ÁVH gorombaságát és kegyetlenségét.

1950 júniusa a magyar szerzetesség, így a magyar szalézi rend kivégzése volt. Nagyon bíztunk benne, hogy változik majd ez a világ, de arra nem gondoltunk, hogy 40 évet kell várni arra, hogy rendezhessük sorainkat. 1990-ben megtört, megöregedett rendtársainkkal együtt, fiatalos lélekkel, nagy optimizmussal készek voltunk a romokon új életet kezdeni.

Hatvan év után hálát adunk Istennek mindenért, a megpróbáltatásokért is. Különösen pedig azért, hogy kegyelméből, ha megtépázva, megfogytatkozva is, de élünk és hirdethetjük az evangéliumot.

P. Havasi József SDB

Előttünk jártak

P. Kiss Mihály SDB (1891-1947)

Tartományunk dicsőséges múltját kutatva találtam rá az egyik tehetséges és don boscói lelkületű rendtársunk életére. Az archívum idő által sárgára festett lapjai között fedeztem fel Kiss Mihály iratait.

Az életrajzát ismertető Adám László szalézi igazgató többek között ezt írja: „Remélem a rendtársak és az utódok méltóan fognak megemlékezni Kiss Mihályról és életrajzát, tevékenységét ismertetni fogják a későbbi nemzedékekkel.”

Ezért most kötelességemnek érzem, ha szerényen is, de ismeressem Kiss Mihály atya munkásságát, hogy példájából tanulva kövessük őt.

Kiss Mihály 1891. szeptember 7-én született Győrszentmártonban. Hallott Don Boscóról és már fiatalként nagy lelkesedéssel akarta követni. Elhagyva a családi otthon melegét az olaszországi Cavagliába ment tanulni, hogy még jobban megismerhesse Don Bosco atyánkat. Négy évet töltött ott, majd 1906-ban jelentkezett novíciusként. Teológiai tanulmányait Irreában kezdte meg, majd az I. világháború kitörése miatt Óświęcimben fejezte be. Fiatal papként Péliföldszentkeresztre került, de hamarosan Fiumében találjuk, mint az ott élő magyarok lelkesét és a fiumei intézetünk vezetőjét.

Az előjárók Svájcba küldik, majd 1924-ben hazatér és az óbudai Szent Alajos ház igazgatója lesz. Igazgatóként működik Rákospalotán, majd a nyergesújfalu iskolája vezetője lesz. Itt bontakoztatta ki igazán szalézi tehetségét. Minden erejét az ifjúság nevelésére fordította. Mindig a fiatalok között találjuk, lelkiismeretesen tanítja a hittant és a fizikát. Nagy gondot fordít

arra, hogy iskolánkat ismertté tegye. Egy modern szalézi iskoláról álmodik, terveit kitartó akarattal igyekszik megvalósítani. 93000 pengős örökségéből egy új iskola építésébe kezd. Kétemeletes kollégium és oktatási intézmény felépítésébe kezd, de a II. világháború megakadályozza további terveit. Mindent megtesz, hogy az intézmény jól felszerelt legyen. Könyvtár, színházterem, kápolna, mozigép tanúskodik munkájáról. Nővendékeinek kirándulásokat szervez.

Honnan merítette mindehhez az erőt?

Minden bizonnyal abból, hogy teljes szívvel ragaszkodott Don Boscóhoz és követni akarta Őt.

Iratai között megtaláltam naplóját, amelyet óbudai igazgatóként írt 1944-45-ben. Fontos emlék ez számunkra. A háború borzalmai közepette is mutatja emberi nagyságát. Házunkban mentette, bújtatta az üldözött zsidókat és emiatt csaknem életét vesztette. Megrendítőek leírásai a nyilasok által elkövetett szenvedéseiről. Megrázóak a háborús borzalmakat bemutató leírásai. Ebben a helyzetben is bátor volt, védte és segítette az intézet fiataljait, nem kímélve saját magát sem. Nem csoda, hogy ezek után egészsége megromlott. A péliföldszentkereszti jó levegő és nyugalom sem segített. 1946 november 29-én beszállítják az esztergomi kórházba, veséje leáll, majd 1947 február 3-án szülőfalujában, Győrszentmártonban az örök hazába költözik.

Küzdelmes, eredményes szalézi életét fiatalon, 56 éves korában fejezte be. Don Bosco szerint, ha egy szalézi munka közben fejezi be életét az dicsőség a Szalézi Társaság számára. Kiss Mihály atya valóban tevékeny munkát végzett, így dicsőség számunkra élete. Példája arra buzdít minket, hogy kövessük Őt!

P. Havasi József SDB

Ismerjük meg szomszédaikat

Bosco Szent János Horvát Tartomány

A horvát szalézi tartományban jelenleg több mint 100 szerzetes működik két formációs házban, 11 rendházban és 13 plébánián. A tartomány központja Zágrebben van, tartományfőnök Ivan Marijanovic.

1904-ben Antun Mahnić püspök kilenc horvát kisfiút küldött Torinóba azzal a céllal, hogy szaléziákat neveljenek belőlük, akik majd hazatérve megalapozzák a rend jelenlétét az országban - ezzel kezdődött a horvát szalézi történelem. Kezdetben Horvátország is a Szent Őrangyalok Osztrák Tartomány része volt, majd a Kosztka Szent Szaniszló lengyel tartományhoz, végül a délszláv országokat tömörítő Szent Cirill és Metód Tartományhoz tartozott, majd ennek feloszlása és a hivatások számának megnövekedése után 1970-ben alakult meg az önálló Bosco Szent János Horvát Tartomány.

A szaléziák először Rovinjban (1913), majd Rijekán (1918) telepedtek le, csak ezután érkeztek a fővárosba, Zagrebba (1922); ennek ellenére a horvát szalézi bölcsőnek a fővárosban található Knežiját tartják, ahol felépítették a Segítő Szűz templomát és egy ifjúsági otthont. Ezek után telepedtek le Splitben, Donji Miholjacban, Podsusedben, Daruvar mellett és Zadarban.

Az önállósodott horvát tartomány igen dinamikusan fejlődik. A horvát szaléziák 11 rendházban és 13 plébánia területén viselik gondját a horvát fiataloknak. Horvátország legújabb történelmében jelentős helyet foglalnak el a szaléziák alapításai: a rijekai Klasszikus Szalézi Nyilvános Gimnázium (klasszikus és sport tagozattal), a II. János Pál Ifjúsági Központ Splitben és a Don Bosco Katolikus Iskolaközpont Žepčében.

Ezeknek az intézményeknek a fő célja, hogy igazi

keresztény nevelést és egyben kiváló oktatást nyújtsanak a fiataloknak. A horvát szaléziák több egyetemi kollégiumban és a zágrebi rendőr-akadémián is teljesítenek szolgálatot. A legszámtöbb oratóriumok Zagrebban, Rijekán, Splitben, Zadarban és Dubrovnikban működnek. Különös jelentősége van a jelenlétüknek a horvát nemzeti kegyhelyen Jarunban, amelyet azoknak a hősöknek a tiszteletére emeltek, akik a honvédő háborúban a haza és a szabadság oltárán áldozták életüket.

Érdemes megemlíteni, hogy a horvát szalézi misszionáriusok jelenleg Németországban, az USA-ban, Ruandában, Ghánában, Mexikóban és Koszovón teljesítenek szolgálatot, valamint a rend római központjában is jelen vannak. A szalézi munkatársak megbízottja világ-szinten a horvát don Stjepan Bolkovac.

A horvát szaléziák 2009-ben átszervezték a könyvkiadást és a média-jelenlétet, így jött létre a Salesiana könyvkiadó és tömegkommunikációs központ.

Jelenleg két formációs ház működik Horvátország területén, ahonnan az utóbbi években rendszeresen küldenek új hivatásokat az olaszországi novíciátusokba.

A szaléziakon kívül Horvátországban jelen vannak a Don Bosco Nővérek, a Szalézi Munaktársak Egyesülete és a Volt Növendékek jól megszervezett és koordinált csoportjai pedig tevékenyen segítik a szaléziák munkáját.

Végül, de nem utolsósorban meg kell említeni a horvát Szalézi Ifjúsági Mozgalom keretén belül kiválóan működő, jól képzett animátorok lekes csapatát.

Horvát forrásanyagok alapján összeállította Lengyel Erzsébet

Megújult a Magyar Szalézi Tartomány honlapja

A honlap újragondolásának alapja az a kiemelt figyelem, amellyel az Egyház és a szalézi rend az internet, a "digitális kontinens" felé fordul. A www.szaleziak.hu fejlesztője, Lengyel Ákos többhónapos munkával egy olyan korszerű honlapot hozott létre, amely keretében folyamatos belföldi és külföldi szalézi hírszolgálat működik és könnyen hozzáférhetőek a közös tartalmak. De az újdonság nem csak a honlap külső megjelenésében rejlik; az adatbázis is teljesen újra van gondolva, hogy minél könnyebb és ésszerűbb legyen a használata a felhasználók számára. A regisztrált felhasználók nem csak elérni tudják a feltöltött anyagokat, hanem maguk is új multimédiás tartalmakat tudnak létrehozni: küldhetnek be híreket, tölthetnek fel képeket, dokumentumokat, a létezőkhöz hozzászólhatnak, illetve egyéb szolgáltatásokat is használhatnak, mint például a csetelés. Jelenleg a honlap tervezett tartalmának 50-60%-a hozzáférhető, de folyamatosan bővül a tartományi és rendi dokumentum- és képtár új anyagaival.

A Szalézi Tömegtájékoztatói Rendszer (SSCS) részletes útmutatásokkal szolgál az egyes országok kommunikációs munkájának koordinálásához. A terület felelősei mérlegelik az új technológiák és a szalézi hagyományok kapcsolatát és lehetőségeit, illetve módjait annak, hogy átültessék Don Bosco több, mint 150 éve sikeresen működő módszerét és gondolkodását erre az új területre, meghódítva a "digitális kontinens". A szaléziak szerint a "digitális kultúra" gyors és mélyreható változásai nem feltétlenül negatív változások. Az evangelizáláshoz és a hatékony oktatáshoz szükségesek bizonyos naprakész, korszerű ismeretek és jártasság az idegen nyelvekben, amelyek részei a fiatalok mindennapi életének, így a szaléziak munkájának is. Mindennek a fényében néhány helyen a nyári napközi oratóriumokban kezdetleges média-műhelyek is működtek, melyeknek szerény, de mégis értékes eredményei igazolják a fenti állításokat: tábori újság, blogok, képalbumok, video- és hangfelvételek biztosítják, hogy a közös emlékek még sokáig megmaradjanak, és szavatolják a kapcsolatot a táborozók, szülők, animátorok és szaléziak között. Ha ezeket a kezdeményezéseket sikerül tovább vinni, megerősíteni, kiterjeszteni és stabil alapokra helyezni, a magyar tartomány média-jelenléte is erősödni fog.

Lengyel Erzsébet

Szalézi NYÁRUTÓ...

Óbuda

Tanyatábor augusztus 2-9.

Oratóriumi tábor augusztus 16-20.

Nyergesújfalu Szalézi-Irinyi Középiskola

Gólyatábor augusztus 17-19.

Péliföldszentkereszt

Tartományi Tanács augusztus 15-16.

Lelkigyakorlat szalézi munkatársak és Don Bosco tisztelők számára augusztus 23-25.

Don Bosco 80 Savio Domonkos 40 túra szeptember 18.

Albertfalva - munkatársak, animátorok

Csillagtábor augusztus 23-27.

MOSZAT Apostagon

Animátorok MOSZAT tábora július 25-29.

XV. „LADIK” Keresztény Könyűzenei Fesztivál július 30-augusztus 1.

Barátunk, a pap

KÖNYVAJÁNLÓ

Barátunk, a pap

A kiengesztelődés szentségéről fiataloknak

A kiengesztelődés szentsége válságos időszakon megy keresztül. Sok fiatalnak okoz nehézséget ez a szentség. Azt kérdezik magukban: „Mi a bűn? Miért kell elmennem a paphoz gyónni?” Ez a kis könyv közvetlen és reális módon vizsgálja azokat a problémákat, amelyek felvetődnek ezzel a szentséggel kapcsolatosan, és igyekszik pozitív módon újraértelmezni.

A Don Bosco Kiadó új könyve megvásárolható/megrendelhető a DON BOSCO KÖNYVESBOLTBAN Budapest, Múzeum körút 7. Tel.: 1- 318-6717

**Nyári napközi
oratóriiumok**

▲ Balassagyarmat

Mogyoród ▼

Nyári napközi oratriumok

▼ Szombathely

Nyergesújfalu ▲

Kiadja a Don Bosco Szaléziai Szent István királyról nevezett Magyar Tartománya 4000 példányban, belső terjesztésre; felelős kiadó: P. Van Hecke Albert SDB
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 80; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziai.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@invitel.hu; korrektor P. Ábrahám Béla SDB; tördelő: Szász Gábor
A címlapon: Nyári Napközi Oratórium Nyergesújfalu - animátor és védece
Készült a kazincbarcikai Don Bosco Szakiskola nyomdájában; felelős vezető: Fehér Béla, tel. 20/823 4654